

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Турбота про ближніх

Під час Свого земного служіння Спаситель часто знаходився в оточенні дуже різних людей. Хтось із них шукав можливості особистої зустрічі з Ісусом, щоб стати ближче до Бога. Хтось намагався зцілитися від своїх недугів. А хтось керувався простою цікавістю. Багато хто з цих людей відчували небесну силу, з якою навчав Спаситель. Однак знаходилися й такі, кого бентежило те, чого Він навчав і кого Він навчав. Саме для них у першу чергу Ісус розказав притчу про блудного сина (Лука 15:11–32).

Вона навчає нас багатьох євангельських принципів. З прикладу батька ми можемо побачити, з якою щирою любов'ю Небесний Батько готовий зустріти Своїх заблукалих дітей. Спостерігаючи ж за старшим сином, який завжди залишався вірним своєму батьку, ми помічаємо, що часом буває так не просто підтримувати близьких, які роблять помилки у своєму житті. Намагаючись пом'якшити обурення старшого сина, батько каже слова, які підказують найкоротший шлях для прощення: “Ти завжди зо мною, дитино, і все моє—то твоє! Веселитись та тішитись треба було, бо цей брат твій був мертвий—і ожив, був пропав—і знайшовся” (Лука 15:31–32).

У певний момент життя кожному з нас можуть зустрітись люди, чия віра в Спасителя слабшає. У такі моменти у нас з'являється можливість підтримати їх, допомогти їм відчутти нашу

любов і прийняти нашу турботу. Саме завдяки такому підходу і буде виявлятися справжня віра в Ісуса Христа. Багато людей, чия віра ослабла під тягарем життєвих обставин, потребують не стільки настанов, скільки співчуття, безумовної любові й чуйної турботи. Саме тому Президент Томас С. Монсон радив: “Ніколи не ставте вирішення проблеми вище за любов до людини” (Томас С. Монсон, “Радість подорожі”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 86).

Допомагаючи ближньому, виберіть шлях, який визначив для себе Президент Джордж Альберт Сміт, назвавши його своїм “особистим кредо”: “Я буду другом самотніх і

знаходитиму радість, задовольняючи потреби бідних. ... Я не ображу свідомо жодної людини, навіть тієї, яка, можливо, зробила мені зло, але я буду прагнути ставитися до неї по-доброму і зроблю її своїм другом” (*Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт*, розд. 1, с. 1).

Давайте не виправляти оточуючих, а виявляти до них нашу щирі турботу і любов. Діючи так, ми зможемо допомогти їм відчутти вплив Святого Духа—найкращого лікаря наших сердець і душ. Діючи так, ми наповнимо наші серця світлом євангелії, яка благословить тих, хто поряд. ■

Старійшина Олексій Самайкін,
другий радник у президентстві
Східноєвропейської території

Давайте не виправляти оточуючих, а виявляти до них нашу щирі турботу і любов.

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Екскурсія у СИНЕВО

Володимир Денщиків

Київський Український кіл,
Печерський приход

У квітні, у рамках молодіжної програми колу, брати та сестри з Товариства молодих чоловіків та Товариства молодих жінок разом з провідниками відвідали лабораторію Синєво. Метою такого заходу було допомогти молоді визначитися з напрямками майбутньої освіти через знайомство з різними професіями.

Екскурсія вийшла цікавою та пізнавальною. Працівники Синєво розповіли про особливості роботи лабораторії і галузі взагалі. Учасники екскурсії відвідали приміщення різних призначень, ознайомилися з деякими процесами, які проводять працівники, дослідженнями та принципами роботи складного

На екскурсії

високотехнологічного обладнання.

У кінці зустрічі у всіх бажаючих була можливість поставити запитання про необхідну освіту, перспективи професії, рівень заробітної плати та деякі інші. Господарі також приготували пригостення.

Учасники вдячні усім працівникам, які допомагали проводити екскурсію,

а також Олені Півень за допомогу в організації корисного і цікавого заходу, який, без сумніву, допоможе молодим людям замислитися про вибір професії та широкий спектр запитань, пов'язаних з розвитком самостійності, вмінням приймати відповідальні рішення стосовно свого майбутнього. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

На шляху до вічного щастя

Ніна Носенко

Київський Український кіл, Борщагівський приход

Нам подобається збиратися з друзями і разом весело проводити час. Ми жартуємо, співаємо, граємо у цікаві ігри. Завжди добре, коли у твоєму домі весело. У Вайбері є

група для семінаристів нашого приходу, і я часто пишу там щось, щоб підняти настрій молоді. Веселощі—це чудово, однак вони швидко проходять. На мій погляд, відчуття

щастя може бути довшим. Щастя—це стан душі, і коли воно у нас є, то й веселих моментів стає більше.

У Книзі Мормона у 2 Нефій 2:25 написано: “Адам пав, щоб люди були; а люди є, щоб мати радість”. Як же нам отримати цей радісний стан душі? З досвіду знаю, що бути щасливими—це наш свідомий вибір. Якщо ми слідуємо за Ісусом

Христом, то ми не можемо бути нещасливими.

У 1993 році я зустріла місіонерів. Коли вони навчали мене, я помітила, що слухаю їх з радісною усмішкою. Можливо, у цей момент я не усвідомлювала, що зі мною відбувається, але мій дух відчував надзвичайну радість. Яюсь аналізуючи своє життя, я подумала, що завжди вважала себе щасливою, незважаючи на чисельні труднощі. Євангелія Ісуса Христа, віра і надія завжди приносили у моє серце радість.

У 2012 році у нас народилася донька, але, коли за два дні до мене прийшов лікар і розповів, що вони не змогли допомогти їй і вона померла, темрява окутала мене, я відчула її навіть всередині. Потім він запитав, чи ми дали дівчинці ім'я. Я відповіла, що ми назвали її Марією. Він попросив мене сказати їй повне ім'я. І коли я промовила його, світло прогнало темряву, і надзвичайна радість сповнила моє серце. Розуміння законів Бога й Плану спасіння допомогло мені подолати це горе.

Робота виконана—дух отримав своє тіло, і ми обов'язково зустрінемося!

Один з церковних провідників сказав, що кожен член Церкви "який пізнав своїм серцем любов Бога, отримав відпущення своїх гріхів через хрищення і рукопокладання, розуміє, що він сповнений радості, щастя та утіхи" (*Учення Президентів Церкви: Бригам Янг, розділ 26*). Згадаймо піонерів, що йшли у Долину Солоного озера. Вони долали багато труднощів й горя, але залишалися радісними. Вечорі, біля

Геннадій і Ніна Носенко

багаття, вони часто співали і танцювали. Ми можемо знайти багато історій з їхнього життя, які можуть бути для нас гарним прикладом.

У книзі Геламана розповідається про віруючих нефійців, яких переслідували та утискали їхні брати. "Проте, вони постилися і молилися часто, і ставали все сильнішими і сильнішими в своїй покірливості, і все стійкішими і стійкішими у вірі в Христа, до того, що наповнило їхні душі радістю і вітхою, аж до очищення й освячення їхніх

сердець, освячення, яке приходить через те, що вони віддають свої серця Богові" (Геламан 3:35).

Також добрим прикладом для нас може бути головна героїня роману Елеонори Портер "Поліана". Ця маленька дівчинка вчила оточуючих людей радіти і завдяки цьому змогла змінити життя невеликого містечка. Наприклад, вона розповіла пастору, який починав свою проповідь для парафіян зі слів "Горе вам, горе вам...", що у Біблії є 800 "радісних текстів", після чого він змінив свої

погрозливі слова на інші: “Веселіться у Господі, і тіштеся, праведні...”

Президент Гордон Б. Хінклі вчив: “Будьте віруючими. Будьте радісними. Не опускайте рук. Усе буде добре” (Учення Президентів Церкви: Гордон Б. Хінклі, розділ 3). З особистого досвіду я знаю, що ми будемо щасливими, роблячи щодня невеликі добрі справи, дотримуючись заповідей, обираючи істину, молячись, проводячи сімейні вечори, дослухаючись до тихого голосу Святого Духа. Я розумію, що багато чого залежить від мене особисто. Тому я намагаюся побудувати добрі стосунки з чоловіком, дітьми, близькими, оточуючими і, звичайно, з Богом.

Джозеф Сміт сказав: “Щастя є метою і задумом нашого існування; і буде результатом його, якщо ми йтимемо шляхом, що веде до нього; і цим шляхом є доброчесність, праведність, вірність, святість і дотримання всіх заповідей Бога” (*History of the Church*, 5:134–135).

Я свідчу, що нечестивість, лінощі, байдужість і бездіяльність не зроблять нас щасливими. Щастя приходить внаслідок нашої праведності. Ми не зможемо жити з Богом у стані вічного щастя, якщо не навчимося цього тут, на Землі. Книга Мормона—слово Бога, і вона веде нас по шляху щастя. Радість—мета евангелії та Спокути. План Спасіння—це план щастя. Сподіваюся, що моя сім’я, завдяки нашому Спасителю і через наш праведний вибір, зустрінеться з Марією, і ми будемо жити з Ним, насолоджуючись вічним щастям. ■

Прийміть підтримку Бога і станьте міцнішими

Ємеша Каролін

Львівський округ, Ужгородська філія

Ємеша Каролін

Я у Церкві не так вже й довго, всього 3 роки. За цей час багато чого змінилося у моєму житті. Змінилася я сама, змінилося моє розуміння деяких важливих речей, моя віра стала міцнішою. Наше життя можна порівняти з комп’ютерною грою: на першому етапі у нас вкладені стандартні характеристики, але, проходячи певні рівні, ми стаємо міцнішими, витривалішими, розумнішими, взагалі досконалішими. І те

добре, що у нас вкладено, зростає. Це зростання відбувається завдяки випробуванням, які ми проходимо.

Для того, щоб успішно пройти гру під назвою “земне життя” до кінця, Бог надав нам інструкцію, в яку вкладена найнеобхідніша інформація для нас. І ця інструкція—Священні Писання. Читаючи їх, ми можемо знайти відповідь на будь-яке запитання, яке турбує нас. Застосування Священних Писань у житті захищає нас від скоєння безлічі помилок.

Бог надає нам багато помічників, зокрема Святого Духа, молитву, піст, недільне богослужіння, причастя та інших. Усе це допомагає нам підтримувати високий рівень нашої віри і зміцнює її. Адже якщо наша віра у Небесного Батька міцна, то і ми міцні, тому нам легше проходити різні рівні складності у нашій “грі”.

Ніколи не здавайтесь, адже з нами наш люблячий Небесний Батько, який завжди підтримує і чекає, що ми прийдемо до Нього в обійми. Нам тільки треба навчитися довіряти Йому і виконувати дані нам рекомендації.

Моя порада всім—вивчайте Священні Писання, приділяйте час на розмову з Богом, на молитву, прислухайтесь до Його тихого голосу, і тоді ви зрозумієте, що “гра” на ім’я “земне життя”—легка і прекрасна. ■

Я знайшов щастя

Геннадій Прищепчук

Київський Український кіл,
Білоцерківський приход

Я вдячний Богу за те, що Він мене знайшов. Я загубився у нашому байдужому світі серед байдужих людей. У світі, де я жив, зло—це спосіб виживання або захист. Дивно, що зло і добро у цьому світі тісно пов'язані. Іноді друзі і вороги не відрізняються одне від одного, бо сьогодні вони тобі друзі, а завтра—вороги.

Я жив у світі без істини, вірніше вона там була, але я нею не користувався, як не користувався і законами Божими. У цьому світі люди не уявляють, що можна веселитися і мати радість без грошей, спиртного, наркотиків.

Бог знайшов мене і знайшов спосіб показати мені інше життя. Завдяки вірі, покаянню, хрищенню, дару Святого Духа, я зміг уже у зрілому віці, у 33 роки, почати будувати своє майбутнє і майбутнє своїх дітей, спираючись на надійні принципи, про які дізнався у Церкві.

Тепер, сидячи за кафедрою на недільних зборах і дивлячись у зал, я бачу свою щасливу дружину, дітей, онуків. У моїй родині 13 людей. Перебуваючи у Церкві 15 років, ми з дружиною пройшли досить складний шлях. Однак то був шлях, який нам освітив Господь. Він дав нам можливість, маючи проблеми, робити помилки, виправляти їх і ставати кращими завдяки тому, що ми бралися за руки, ставали на коліна і, отримавши

натхнення від Святого Духа, знаходили у собі сили вставати і рухатися вперед. Ми навчалися разом з нашими дітьми та онуками, як не тільки вистояти у цьому складному світі, але й знайти радість евангелії та ділитися цією радістю з іншими людьми. Одне з головних духовних рішень

цього етапу мого життя—намагатися розуміти всіх людей, любити їх попри їхній вибір та їхні дії.

Гадаю, я маю все, щоб мати радість незалежно від часу, ситуації чи обставин. Я—щасливий, бо маю знання про вічну сім'ю і вічне життя. ■

Відчуйте Небесні благословення у храмі

Василь Перец

Ужгородська філія, Львівський округ

Я охрестився на декілька місяців раніше, ніж моя сім'я. Одразу після хрищення у мене виникло бажання відвідати храм. Після хрищення

моєї сім'ї ми з дружиною і наш син Дмитро змогли виконати свою мрію.

Перші почуття, які я відчув, зайшовши на територію храму,—це

Сім'я Перец: Василь (другий ряд, крайній справа), Руслана (другий ряд, друга справа) та їхні діти: Дмитро, Василь, Руслана

спокій і внутрішня тиша. Навколо ніхто не нервується, нікуди не поспішає. Неначе інший світ! Невдовзі я зрозумів, чому так відбувається: тут завжди присутній Дух Господа. Людина, яка переступила поріг храму, має залишити всі свої неправедні думки і дії (Єремія 7:5–7). Це місце присутності Святого Духа. Він тут усюди і в усьому. Незабутнє відчуття! Там не помічаєш плин часу. Гадаю, кожна людина має прийти до храму, щоб відчутти Божу присутність у цьому місці.

Гармонія

Олександр Січкаренко

Київський Український кіл,
Борщагівський приход

Джерело знаходження гармонії

Спокута Ісуса Христа—це єдиний спосіб отримати спасіння від усіх наших проблем, негараздів, гріхів, недобрих намірів та слабкостей. Нам треба завжди пам'ятати про Нього, вивіряти свій шлях по Ньому, перебувати у гармонії з Його вченнями і бути налаштованими на голос Святого Духа, щоб упізнавати його, відрізнити від усіх інших голосів та бути готовими слухатись.

Дуже прості речі. Іноді нам може здаватися, що ми це давно знаємо. Ми і справді вже могли не раз відчувати гармонію, спілкуючись зі Спасителем. Це дивовижне благословення. Але ми маємо пам'ятати, що навряд чи зможемо коли-небудь поставити

У молитві ми звертаємося до Небесного Батька і просимо Його відповісти на наші запитання, бажаємо наблизитися до Нього. У храмі дуже виразно відчувається ця наближеність до Небесного Батька, Він серед нас. Це Його дім, який під Його проводом побудували люди на землі. Це місце, де ми можемо знайти Бога.

Приходьте до храму, по можливості, частіше, і ви знайдете дорогоцінні благословення, яких шукаєте. ■

позначку у переліку своїх досягнень і гадати, що ми досягли цього рівня і маємо право більше нічого не робити у цьому напрямку.

Гармонія—це щось особливе

Гармонія має витончену суть. Чудовим прикладом, який пояснює особливість гармонії, може бути хор або оркестр. В одному з сучасних фільмів головний герой, прослухавши концерт, каже: “Гармонія—це не те, що триває довго, або вічно. Гармонія—це, коли окремі голоси поєднуються між собою у певний момент ... І цей момент триває стільки, скільки вистачить повітря у подиху...” (режисер Бо Віллімон, “House of Cards”).

Справді, поки триває звук, який відтворює музикант або співак, поки всі музиканти слухають, дотримуються певного ритму і відтворюють мелодію та акорди, згідно із задумом автора, тільки тоді виникає гармонія.

Як тільки музика закінчується, гармонія зникає. Як тільки хтось із музикантів відволікається, або починає грати невад, гармонія миттєво зникає. Вона існує лише тоді, коли люди докладають зусилля, щоб її створити.

Духовність і гармонія

Ті самі закономірності ми спостерігаємо й у духовних питаннях. Неможливо зберігати гармонію у відносинах з Господом, якщо ми відволікаємося від Його задуму і починаємо грати партію, яка не відповідає вченням евангелії Ісуса Христа, або коли ми граємо не по нотах. Неможливо зіграти божественну мелодію, якщо не слухатися Композитора і Автора. “Мій сину, прислухайся до моїх слів, до речей моїх ухо своє нахили! Нехай не відійдуть вони від очей твоїх, бережи їх в середині серця свого! Бо життя вони тим, хто їх знайде, а для тіла усього його лікування” (Приповіді 4:20–22).

Симфонічний оркестр як символ

Як досягнути гармонії у стосунках з іншими людьми? Сестра Діана Діббз Форбіс писала: “Учасники симфонічного оркестру мають уважно слухати музикальні партії одне одного, щоб зменшити гучність свого інструмента настільки, щоб кожен окрему партію було чути” (Dianna Dibb Forbis, *Ensign*, July 1998).

Бувають дуже гучні інструменти, які здатні заглушити інших, у такому випадку годі й сподіватися на гармонію. Відповідно, крім

правильного ритму, правильного виконання мелодії, правильно взятих акордів треба ще намагатися чути одне одного.

Стосунки у сім'ї

Можна порівняти стосунки між музикантами в оркестрі зі стосунками членів сім'ї. "Гармонія у стосунках братів і сестер потребує вміння слухати одне одного і завжди залишатися на зв'язку" (Dianna Dibb Forbis, *Ensign*, July, 1998). Мені подобається це порівняння. Але хотілося б додати до нього ще щось важливе, те, що не можна побачити і почути під час чудового виступу оркестру.

Музиканти зазвичай витрачають безліч часу на репетиціях, перш ніж з'явитися перед глядачами і показати свою майстерність. Вони вивчають напам'ять найскладніші уривки, доводять до автоматизму рух своїх пальців, потім вони багато разів грають твір разом, щоб створити бездоганне звучання.

Якби ми почули, як вони грали на перших репетиціях, то зрозуміли б, як далеко вони були тоді від гармонії та досконалості. Було важко, не все виходило, доводилось повторювати знову і знову, зрозуміти задум композитора, але оркестранти не розбіглися! Вони працювали і прагнули створити гармонію.

Церква як оркестр

Уявіть, що ми, члени приходу, музиканти в одному оркестрі. Що можна помітити? Всі ми різні. Дехто приєднався до Церкви, маючи певний духовний досвід, а тому грає

Гармонія має витончену суть. Чудовим прикладом, який пояснює особливість гармонії, може бути хор або оркестр.

свою партію впевнено і вправно. Дехто більш обдарований, і йому все дається легко. Дехто не мав ніякого досвіду, але він має неабияке відчуття ритму і краси, бачення того, чого треба прагнути. Дехто ще зовсім слабо грає, помиляється, засмучується, заважає іншим почути вірне виконання. Дехто вже має певні регалії, заспокоївся на цьому, припинив трудитися, і це впливає на результат. А дехто щойно приєднався до оркестру та не відчувається впевнено ані у власних силах, ані в інших музикантах. Варіантів може бути багато.

Всі ми унікальні і про це не можна забувати, тому не треба

намагатися переробляти інших під якийсь стереотип правильного члена Церкви. Старійшина Віртлін, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, використовував порівняння з оркестром, коли говорив про людей, які помітно відрізняються від решти, і зробив наступний висновок: "Можливо, через свою відмінність, вони бачать, що поступово відбиваються від отари. Вони можуть виглядати, діяти, думати і говорити не так, як оточуючі, і це іноді викликає у них почуття, що їм тут нічого робити. Вони приходять до висновку, що вони тут не потрібні."

Але це помилка—думати, що всі члени Церкви повинні

виглядати, говорити і бути однаковими. Господь не створював людей землі як той живий оркестр, в якому цінувалася б лише флейта-піккало. Кожний інструмент цінний і додає свого звучання до складної краси симфонії. Усі діти Небесного Батька певною мірою різняться між собою, але кожний має свій власний прекрасний звук, який додає глибини і яскравості всьому звучанню.

Це розмаїття творинь вже само по собі є свідченням того, як Господь цінує всіх Своїх дітей. Він не поважає одну плоть більше за іншу, але Він “запрошує їх усіх прийти до Нього і скуштувати від Його доброти; і Він ні від кого не відмовиться, хто прийде до Нього, від чорного і білого, зв’язаного і вільного, чоловічої статі і жіночої; ... всі є однаковими для Бога” (Джозеф Б. Віртлін, “Турбуйтеся про кожного”, *Ліягона*, трав. 2008).

Єдність і терпіння

Якщо ми такі різні, як нам виконати те, що очікує від нас Господь? Як реагувати на помилки або забуті гами? Скільки ще нам доведеться тренуватись та репетирувати? Щоб отримати відповіді, треба поставити собі ще одне запитання: Який задум у Композитора? А Він каже: “Я дав вам це як притчу, ... Я кажу вам, будьте єдиними; а якщо ви не єдині, ви не Мої” (УЗ 38:27).

Так, ми граємо на різних інструментах, граємо по-різному. Але має звучати дивовижна мелодія, гімн слави та любові Бога, пісня вдячності за Його милість і дари. Ми маємо

вірити, що так і станеться, попри труднощі та какофонію, яку ми іноді створюємо.

Якщо не розуміти, що ми лише тренуємося, якщо не підтримувати одне одного, якщо не переносити з терпінням власні слабкості та слабкості інших, якщо не трудитися наполегливо, щоб здолати все, що нам заважає, то навряд чи ми зможемо створити гармонію між собою, а також з Господом. Тому Спаситель нагадає нам: “Будьте єдиними” (УЗ

38), “перестаньте знаходити вади один у одного” (УЗ 88:124).

Я вірю, що наша Церква—це Господня Церква. Що наше призначення—знайти гармонію і лад у наших відносинах зі Спасителем та одне з одним. Якщо ми зможемо цього досягнути, тоді Ісус скаже нам: “Ви—Мої”. І тоді ми зможемо “приєднатися до хорів зверху, співаючи хвалу справедливому Богові” (Мосія 2:28). І ми відчуємо божественну гармонію! ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Я—щасливий

Вадим М.

Київський Український кіл, Білоцерківський приход

У церкві я з самого дитинства, зараз мені вже 12 років. Я радий, що вся моя сім'я—також члени Церкви. Нещодавно я отримав Ааронове священство.

Тепер я відчуваю велику відповідальність перед Богом, намагаюся гарно вчитися, регулярно читати Священні Писання. А ще я збираюся до храму.

Це моя заповітна мрія.

У мене є брат Арсеній. Він ще маленький, але я його навчаю молитися і хочу, щоб він теж був членом нашої Церкви і отримав священство.

Коли я виросту, то стану місіонером, щоб проповідати євангелію і приводити людей до Христа. Я пишаюся тим, що я і моя сім'я—члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я люблю свою сім'ю і щасливий, бо у Церкві ми пізнали істину. ■

Вадим М.

